

Firestjernet i Barcelona

Drengen så på sin far med store, forskrækkede øjne. Mente han det? Havde han virkelig købt billetter til kampen i Barcelona?

- Vi tager afsted den 13. maj, sagde faren og slog ivrigt armene om bag nakken, - så har vi en hel dag til at gå rundt i byen, spise en tacos, nyde en is, sidde på en fortovscafé og studere skønne spanske damer...

Hans blik lyste lidt for kraftigt, lidt for vildt, da han satte tænderne i sin Big Mac og smaskede med en appetit, der fik drengen til at tygge sin burger trægt og langsomt.

- Og vi skal bo lige i centrum, sagde faren, - på et af de gode hoteller. Ikke vild luksus, men fire stjerner. Kender du noget til stjernesystemet?

Drengen rystede på hovedet.

- Så skal du høre her: 1 stjerne er det absolut ringeste. Det er helt uacceptabelt, du ved, bare et faldefærdigt værelse med udsigt til en gammel, grim væg, og ikke en skid andet. Det er kun, hvis du *virkelig* ingen penge har.

Faren dyppede en pommefrite i ketchuppen og proppede den i munden.

- Der skal nok være nogen i din klasse, der har boet på hoteller med én stjerne. Ellers ville de ikke være kommet afsted, og al respekt for det.

Drengen nikkede.

- Og så er der to stjerner. Der er lige marginalt bedre. To stjerner er for dem, der godt lige vil give den en tak opad, men stadig ikke har råd til det store. Så får man måske et værelse med fjernsyn og et lille køleskab, men alt det, der står i køleskabet er pissetyrt, og dem i receptionen er sure. Og så kommer tre stjerner. Så er vi ved at være der, du ved, hvor det virkelig er noget ved. Der kan man godt

forvente god service og "a room with a wuuv", som man siger. Så er der eget badeværelse og en kurv med slik og vin, når man kommer. Og så er det bare: værsgod at tage sig af retterne.

Faren tog en tår af sin cola og slikkede kindtænderne rene, mens han fandt det helt rigtige sted til næste bid i burgeren. Da han havde tygget af munden, sagde han:

- Og så kommer vi til fire stjerner! Det er så ikke for hvem som helst. Jeg har ikke præcist tal på det, men jeg vil tro, at fire stjerner er for top ni af alle dem, der rejser. Her har vi nået et helt andet niveau. Vi snakker: God udsigt, store værelser, kæmpe senge, fri bar. Vi snakker: roomservice og nye håndklæder hver dag. Vi snakker: Luksus.

I neonlyset så det ud, som om farens ansigt var en dej, der blev æltet indefra. Hans tænder arbejdede ihærdigt med bøffen.

- Og så er der de femstjernede hoteller. Jamen, jeg ville ikke ønske dem for min værste fjende! Man tør jo knap pisse på guldtoiletet. Du har en tjener i hoved og røv, og du går på den røde løber. Jeg siger dig: Jeg ville ikke bo på et femstjernet, om jeg så fik penge for det!

Faren tog den sidste bid i munden og krøllede burgerpapiret sammen.

- Så der fik du dig lige et kursus i stjernerne, blinkede han.

Drengen smilede tavst og tænkte på, hvordan det ville blive at sige til de andre i klassen: Mig og min far, vi har lige været en smut i Barcelona.

Da taxien dyttede nede på gaden, gik lettelsen op gennem ham som en hær af store, hvide svaner. Han var kommet! Hans far var virkelig kommet! Og til tiden! Moren hjalp ham ud i entreen med kufferten, men hun ville ikke gå med ned.

- Pas nu godt på dig selv, sagde hun med opmærksomme, bekymrede øjne, - og ring hvis der er bare det *mindste*. Hvis far så meget som...

- Mor! sagde drengen og så et øjeblik vreden i hendes blik, - mor, det er to dage, og det skal nok gå.

Han kyssede hende på munden og trak afsted med kufferten, væk fra hendes sugende, bebrejdende omsorg.

Nede ved bilen var faren stået ud af taxien og insisterede på at sætte drengens kuffert ind i bagagerummet selv. Mens de kørte mod lufthavnen, tjekkede faren temperaturen i Barcelona og København og sagde, at det næsten var synd for dem, der skulle blive hjemme i leverpostejszonen. Han havde blomstrede shorts på, og hvide sokker i sandalerne, og en sort t-shirt, som var to størrelser for stor.

- Hvad så, er du klar til dit livs weekend? sagde han og daskede til drengen.

Drengen nikkede, men der var noget i farens glæde, der fik ham til at synke lidt sammen. Nogen med farens shorts, der ikke fungerede.

Da de ankom, var det ganske rigtigt høj sol, og hotelværelset var køligt i eftermiddagsheden med skinnende gulvtæpper og guldrammer om spejlene. I køleskabet stod vin og to colaer, som de åbnede med det samme. Faren svedte, fede perler løb fra panden.

- Hvad siger du, skal vi ikke dalre ned og finde noget mad. Jeg kunne spise en halv ko! sagde han.

Han trak op i mavebæltet og tømte sin rygsæk for slikposer og de hættetrøjer, de havde haft på i flyet.

- Vil du have noget med i tasken? sagde han, - jeg har plads nok.

- Nej, jeg har bare min mobil, sagde drengen og nåede lige at sætte håret foran spejlet, inden de smækkede døren til værelset.

Gaderne nedenfor hotellet var fulde af barer og restauranter, der serverede hurtig mad. De gik ind på en barlignende café med aircondition og bestilte to pizzaer med pepperoni, og mens de ventede på maden, trak faren billetterne op af rygsækken.

- Vi kunne tjene SÅ mange penge på dem her, sagde han, - hvis vi

ville sælge dem.

- Hvor meget tror du, de er værd? spurgte drengen.

- På det sorte marked? Femtusind mindst. Stykket. Du skal tænke på, at det er en af årets vigtigste kampe. Har jeg fortalt dig, at den var udsolgt efter syv minutter?

- Ja, sagde drengen og tog imod en iskold cola.

- Men bare rolig, ikke ti vilde heste kunne få mig til at sælge dem, sagde faren. - Det er once in a lifetime, man får Messi at se. Skål!

De skålede i øl og cola og nærlæste billetterne for tyvende gang, inden faren omhyggeligt foldede dem sammen og lagde dem i rygsækken. Som han sad der med sin øl og kiggede stolt ud over cafeen, var alt virkelig som det skulle være, og i en stille stigende strøm af lykke så drengen sig selv sidde der med faren, i et fremmed land, med billetterne i tasken, og den sidste snert af angst forlod ham. Ikke engang den svage skam over farens hvide sokker i sandalerne følte han længere.

- Har du set den blå dragefisk, sagde faren og pegede over på et akvarium, der stod ud mod vejen.

Drengen vendte sig om, og de iagttog længe fisken, der svømmede ind og ud af et skibsvrag. Så rejste faren sig pludselig og hev drengen med.

- Kom, sagde han, - nu skal vi se, om man kan få øjenkontakt med sådan en fætter.

Han var rød i kinderne af øllen, hans øjne lyste lidt for stærkt. Drengen lod sig modvilligt trække med, mens han kiggede efter bordet:

- Far, hvad med vores ting? sagde han, - skal jeg ikke blive her og passe på dem?

- Arh, det tar kun et minut, sagde faren og skubbede drengen ind foran sig.

I det øjeblik de vendte sig for at gå tilbage, så drengen, at rygsækken manglede på stoleryggen. En rumagtig stilhed bredte sig i brystet, men han blev ved med at gå. Stille, roligt, rytmisk.

Så gylpede hans hjerte pludselig i et voldsomt slag alt blodet ud af kroppen.

- Hvad fanden, gispede faren. – Hvor er tasken? *Har du tasken? Der er nogen, der har taget tasken!*

Han drejede langsomt rundt i lokalet og begyndte at stønne *what what what*. Folk kiggede op fra bordene, og en tjener kom løbende.

- Someone take my bag!

- Are you sure? sagde tjeneren.

Faren svarede ikke. Han lagde begge hænder op på hovedet og blev stående og stirrede frem for sig.

- Det er løgn, mumlede han. – Det er bare løgn!

De gik som to forbundne skygger ud i solen. Drengen så ned, og ved siden af sig hørte han de hvide tennissokker skringe. Der kom ikke en lyd fra faren selv, ikke et ord.

- Det gør ikke noget, far, hviskede drengen uden at se op, - vi er da stadigvæk i Barcelona. Vi er, far. Ikke, far?

Hans stemme var grødet og helt tømt for håb. Han kunne ikke se ud af øjnene, fortovet slørede sammen med sandalerne og vejen rutsjede under ham. Uden at svare begyndte faren at gå til. Han gik indædt og med blikket lige frem for sig, som om han lige havde kodet et mål ind i hjernen og fra nu af kun styrede mod det.

- Far, klynkede drengen og trak i ham i t-shirten.

Men faren rystede sig fri uden så meget som at se på sønnen og satte farten mere op.

De gik op og ned ad fortovene, ind og ud mellem restauranterne. Gaderne gled forbi dem som scener i et blændende mareridt, og farens sorte ryg brændte i solen.

Da de var gået gennem en lang, mørk gyde, trådte de ud på en stor plads, som var omgivet af butiksarkader. Faren fortsatte uden den mindste tøven ud på torvet, og da han nåede ud på midten i solskinnet, standsede han med et ryk og blev stående. Drengen stoppede lidt bag ham, svedig, åndeløs. Og i næste øjeblik gik der ligesom et stærkt stød gennem hele den tykke overkrop og det fortsatte ud i hænderne, der krampede sig ind mod maven. Faren sank i knæ med en lyd, der for drengen var værre end døden. Det var lyden af en voksen mand, en mislykket far, der hulkede:

- Neeeeeeej!

Og drengen ville løbe hen til ham og tage om ham og hive ham op, men han kunne ikke røre sig, han kunne ikke røre én eneste muskel, alt i ham låste. Fra nogle meters afstand så han faren løfte armene, som for at overgive sig helt til en flammende, altslugende Gud, og i det øjeblik vidste drengen, at alt var for sent, at alt mellem dem var for sent.

Først da farens skuldre begyndte at ryste, lagde drengen mærke til mørket, der tonede frem. Han så det i et kort glimt, som på et røntgenbillede. Det lignede en lavastrøm, der langsomt steg op gennem farens ryg og blev til en sort klump mellem skuldrene. Og så, på et splitsekund, forlod mørket lydløst farens krop - som en sten der af usynlige hænder blev løst fra jordens tyngdekraft. Uden en lyd sank faren sammen i solen og lå sidelæns med shortsene blafrende fint i vinden og ansigtet op mod himlen.

Drengen mærkede et sug i knæene og begyndte vaklende at gå frem. Rundt om sig hørte han andre komme ilende, spaniere der råbte, en cykelklokke der ringede, og før han havde nået at trække vejret, havde en mand med forklæde vendt hans far om på ryggen, og en anden hjalp ham forsigtigt op at sidde.

- He must have had a sunstroke, sagde en kvinde.

En gadesælger kom med et glas vand, og faren kom langsomt op at stå.

- Far, hviskede drengen, - far, hvad skete der?

Spørgsmålet kom stille ud gennem munden og blev stående i luften, og da faren ikke svarede, sejlede de næste ord lydløst ud gennem drengens gråd:

- Far, jeg elsker dig.

Det tog et kvarter, før de havde fået forklaret spanierne, at han var okay. Først efter to glas vand og en masse forsikringer og nik gik faren og drengen ind i den kølige butiksarkade. Helt henne ved enden i skyggen satte de sig tavse og matte på flisegulvet med ryggen mod muren.

- Jeg er en frygtelig far, sagde faren.

- Tja, sagde drengen.

Han holdt om sine knæ, og de kiggede begge på den due, der lige var landet ude på pladsen og nu pikkende kom nærmere. Af og til rejste den hovedet og så spørgende på dem.

- Og vi kan jo ikke bare begynde forfra, sagde faren.

- Næh, sagde drengen, mens duen stolprede ind mellem dem.

Så lagde han lisså nænsomt hovedet ind til faren og sagde stille:

- Men vi kan begynde lige her.

Iben Krogsdal, 2018